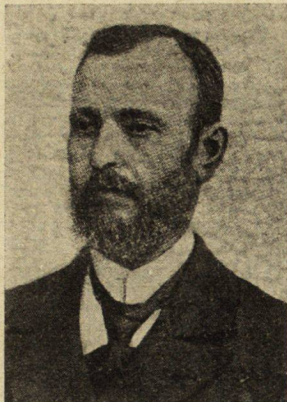

Николаевъ, Ив. Николай — хоровъ регентъ, род. 8 октомв. 1852 въ Болградъ (Бесарабия), дето свършва гимназия; проявилъ музикални способности, той пѣе като ученикъ въ катедралния хоръ на родния си

Николай Ив. Николаевъ

градъ, а учителъ по музика Феодоръ Шпаковичъ го занимава безплатно по теория. 1873—78, до повикването му отъ тогавашния министъръ на просвѣтата въ България, видниятъ нашъ историкъ Маринъ Дриновъ — той е регентъ на катедралния хоръ въ Болградъ, и шефъ-педагогъ въ гимназията. 1879/80 уч. година е вече учителъ въ I софийска мъжка гимназия и регентъ на хора въ катедралната църква „Св. Недѣля“, който той ръководи въ течение на 45 години (до зловещия атентатъ, който разруши храма), поддържайки го на една прилична художествена висота. Този хоръ дълги години е служилъ като образецъ на нашитѣ църковни хорове. Освенъ това, отъ него сж излѣзли нѣколко отъ виднитѣ наши пѣвци: Ана Тодорова, Цв. Каролевъ, Ст. Македонски и др. Н. е ръководилъ 1881—1904 и хорътъ на „Славянска беседа“, въ който сж пѣли писателътъ Алеко Константиновъ, бившия министъръ

Петъръ Абрашевъ, и много видни столични дами и мъже. Н. е единъ отъ основателитѣ на Б. М. С., и въ течение на 25 години — неговъ президентъ, на всѣки конгресъ, председателъ. Той е издалъ единъ сборникъ „Литургийни пѣснопѣния“ на 3 гласа — съ разни руски автори.

Николаевъ, Леонидъ Владимировичъ — пианистъ и компонистъ, род. 14 авг. 1878 въ Киевъ, ученикъ на Московската консерватория (Сафоновъ, Иполитовъ-Ивановъ и Танеевъ), професоръ въ Петербургската консерватория (отъ 1909), компониралъ: 1 соната за пиано, една сюита и вариации за 2 пиана, малки творби за цигулка и за пиано, „Химнъ на красотата“ за соли, хоръ и оркестъръ, пѣсни.

Николаи, Вилемъ Фредерикъ Жерардъ — Nicolai, Willem Frederik Gerard — холандски пианистъ, диригентъ и компонистъ, род. 20 ноемв. 1829 въ Лайденъ, умр. 25 апр. 1896 въ Хага, 1849—52 ученикъ на Лайпцигската консерватория (Мошелесъ, Хауптманъ, Рихтеръ) и на Йоханъ Шнайдеръ — органъ въ Дрезденъ. Следъ завръщането си въ отечеството си, бива назначенъ преподавателъ въ Музикалното училище въ Хага, а отъ 1865 — неговъ директоръ. Като пианистъ, органистъ, диригентъ и компонистъ, Н. развива една много широка дейность, и упражнява силно влияние върху музикалния животъ на Холандия. Компониралъ: кантати, „Пѣсенъта на Камбаната“ (Шилеръ) за соли хоръ и оркестъръ, една оратория „Бонифаций“. Н. е редактиралъ дълги години музикалния вестникъ „Цецилия“.

Николаи, Ото — Nicolai, Otto — виденъ компонистъ и диригентъ, род. 9 юни 1810 въ Кьонигсбергъ, умр. 11 май 1849 въ Берлинъ, получилъ първи уроци по пиано отъ баща си (учителъ по пѣние) но, тиранизиранъ отъ него, напуска дома му, намира въ лицето на жестокитѣ Адлеръ въ Шутгардъ своя благодетелъ, който му дава възможность да продължи общото си образование въ Берлиинъ, и да учи тамъ при Клайнъ и Целтеръ, музика. 1833 отива въ Римъ — органистъ на църквата на Германското посолство при Ватикана, където прекарва и строгата школа на Баини. Следъ едно-